

[Taanquist]

De ændringsforslag, Socialdemokratiet har stillet, fremkom allerede før jul, hvis jeg husker ret var det den 14. december 1987, og de er gennemanalyseret i Socialministeriet. Vi kender helt nøje de samfundsøkonomiske følger af vore ændringsforslag, og jeg fatter ikke, hvordan Fremskridtspartiet kan sætte et spørgsmålstejn ved det, men det er selvfølgelig Fremskridtspartiets dilemma, for nu skal de jo også til at stemme for en ordning, der giver en øget offentlig administration. Nu godkender Fremskridtspartiet, at der skal ansættes flere i den offentlige sektor for at klare en opgave, som er temmelig tåbeligt anlagt fra begyndelsen, og det vil jeg da egentlig godt have en forklaring på.

Jeg skal så sige til sidst, at vi stemmer for de ændringsforslag, der er stillet af socialministeren, fordi vi har fået oplyst, at de er forenelige med Socialdemokratiets ændringsforslag, som vi håber og tror bliver vedtaget.

Agerschou (SF):

Lovforslaget indeholder bl.a. den regulering af sygedagpengene, som blev aftalt mellem Socialdemokratiet og regeringen i forbindelse med finansloven for 1988. Det er vores opfattelse, at reguleringen skulle være sket med det tab, der faktisk har fundet sted siden 1988, sådan som SF da også har stillet forslag om. Det sker ikke, og det mener vi er beklageligt.

Endvidere mener vi, at den automatiske regulering efter lønudviklingen skal genindføres, hvilket heller ikke sker. Det er også beklageligt. Denne del af lovforslaget udgør imidlertid trods alt en forbedring i forhold til det eksisterende system, en forbedring, der er for lille, men dog en forbedring.

Når det er sagt, kommer vi til skandaledelen af lovforslaget.

Før jul vedtog et flertal i Folketinget at nedsætte arbejdsgiverperioden for dækning af sygedagpenge fra fem uger til én uge, men man løste ikke på dette tidspunkt problemet med, hvordan denne nedsættelse skulle administreres. Der blev forsøgt flere ting, men til sidst opgav socialministeren at finde ud af det, og Folketinget vedtog i stedet en paragraf i den pågældende lov, hvorefter ministeren lovede at fremsætte et helt nyt forslag den 15. januar 1988. Det gjorde ministeren så, hvorpå hun under første behandling af dette forslag meddelte, at nu var det slet ikke det, det drejede sig om længere, men noget helt andet.

Nu er der efterhånden gået et par måneder. Kommunerne skal starte administrationen den 1. april, altså om ganske få arbejdsdage, og de aner ikke en lyd om, hvad det er, de skal administrere fra den 1. april. Det er efter vores opfattelse helt unacceptable. Det er efterhånden indtrykket rundt omkring i kommunerne, at socialministeren og et flertal i Folketinget med vilje vil genere dem, og de aner ikke, hvad de har gjort. Der er tale om et klart kaos. Der er tale om noget, der hører mere hjemme i klovne-nummeret i en cirkusforestilling end i Folketinget.

SF var modstander af i det hele taget at nedsætte arbejdsgiverperioden, men derudover er det naturligvis helt urimeligt, at fordi man finder på at hælde 1½ mia. kr. ud til arbejdsgiverne, skal dette udløse store offentlige merudgifter alene til administration, udgifter, som ikke er til glæde og gavn for nogen som helst.

Derfor har SF stillet et ændringsforslag, der tilbagefører arbejdsgiverperioden til de fem uger. Dermed tilgodeses mange forhold. Dels sikres et rimeligt incitament for arbejdsgiverne til at gøre noget ved arbejdsmiljøet og derved begrænse antallet af sygdomme, dels bliver kommunerne ikke generet ved at skulle lave en helt ny administration på nogle ganske få arbejdsdage, og derudover hælder det offentlige ikke nye millioner ud til rent og skært papirarbejde.

Det ville være et fornuftigt ændringsforslag at vedtage, og jeg har da ikke opgivet håbet om, at Socialdemokratiet til sidst besinder sig.

Vi kan imidlertid risikere, at SF's forslag, der vil løse alle problemer, ikke bliver vedtaget. Og hvad så? Ja, så er der to modeller tilbage at vælge imellem.

Det mest enkle ville være at gøre, som De Radikale og Fælles Kurs gør, nemlig sige, at det roderi vil vi overhovedet ikke blandes ind i, og derfor undlader vi at stemme. Det er en holdning, som vi i SF også har været stærkt fristet til at indtage, og som vi finder fuldt forståelig. Men vi er alligevel endt med at ville stemme for Socialdemokratiets forslag, og det vil vi gøre af følgende grunde: For det første, at det er det, der koster mindst, selv om det stadig væk er for meget, det erkender vi, og for det andet, at det er det, der vil genere færrest mennesker, fordi 250.000 lønmodtagere slipper for at skulle henvende sig på socialforvaltningen for at få udbe-